

Nr 157.

Av herr **Spångberg**, om viss nedsättning av statens fordran av A. Elvstrand för av honom företaget virkesinköp.

Enligt ett den 2 januari 1940 undertecknat avtal inköpte sågverksägaren Adrian Elvstrand i Helgebodafors av staten ett parti björktimmer å Helgeboda och Kyrkskogens kronoparker för ett sammanlagt belopp av kronor 5 420:23. Timret var avsett att försågas till skidämnen och försäljas till ett industriföretag, varom underhandlingar sedan höll på att fullföljas.

På grund av genom krisen orsakade förhållanden på bensin- och oljemarknaden samt kronans rekvisitioner av lastbilar har det ej varit möjligt för Elvstrand att forsla fram virket och få detta sågat, varför det skadats och blivit odugligt för det avsedda ändamålet. Därmed har timret fallit betydligt i värde och kan nu endast användas till ved. Partiet beräknas innehålla 248 kbm ved vilket med ett pris av kronor 9:50 per kbm uppgår till ett sammanlagt värde av 2 356 kronor. Elvstrand har i framställningar till domänstyrelsen och Konungen anhållit om nedskrivning av köpeskillingen men fått avslag.

Av Elvstrands redogörelse framgår att han träffat uppgörelse med bilägare om timrets framforslande till sågen. Bilägaren hade emellertid senare fått bilen rekvirerad av staten för militära ändamål, varför han ej kunnat forsla fram timret. Då andra transportmöjligheter yppats avslag bensin- och oljenämnden Elvstrands ansökningar om inköp av motorbrännolja, som behövdes för sågningen. Tidigare innehav av motorbrännolja hade förbrukats bl. a. för sågning av virke för statens räkning.

Förutom av ekonomiska motiveras en nedskrivning av köpeskillingen även starkt av sociala skäl och möjligheterna för Elvstrand att i framtiden försörja sig. Elvstrand befinner sig i mycket små ekonomiska omständigheter samt är sedan barndomen invalid på grund av sviter från barnförslamning. Bl. a. är han alldeles oförmögen till arbete med högra handen. Genom sitt lilla sågverk, som han genom företagsamhet och energi lyckats åstadkomma, har han skaffat sig en nödortftig existens. Miste han sågen, vore därmed även hans utkomstmöjligheter borta. Det bör vara ett samhällsintresse att hindra en sådan utveckling. Förberedelser till exekutiva åtgärder ha redan vidtagits från domänverkets sida. Det kan icke vara rimligt att dessa få fullföljas, då grunden för Elvstrands existens därmed fråntoges honom.

Då staten i detta fall står såsom säljare och då svårigheterna för Elvstrand uppstått genom på grund av krisen gjorda samhällsingripanden, bilrekvisitioner, bensin- och oljebristen och då Elvstrands ekonomiska kalkyler på grund av dessa händelser kullkastats så han ej kan gälda den från

början avtalade köpeskillingen, synes det skäligt att denna nedskrivs till ett av förhållandena betingat rimligt belopp. Härom yttrar domänstyrelsen: »Därest Kungl. Maj:t av sociala eller andra skäl skulle finna lämpligt vidtaga åtgärd för nedsättning i köpeskillingen, har styrelsen i och för sig icke något att erinra mot det pris av 2 356 kronor, som Elvstrand förklarat sig numera vara i stånd att betala.»

På grund av vad ovan anförts hemställas,

att riksdagen måtte medgiva, att statens fordran av Adrian Elvstrand i Helgebodafors för av honom företaget virkesinköp, kronor 5 420:93, måtte nedsättas till 2 356 kronor.

Stockholm den 23 jan. 1941.

Aug. Spångberg.